

nisem nikoli imel pravega veselja do čebel, preveč pikajo, ampak Gašper se je vedno smukal okrog njih. Kaj, da jih je opustil?»

Staremu se je razširil spomin: »Tistega leta je bilo, ko je Gašper hotel imeti posestvo, da bi vzel Korenovo.«

Maticu je silila kri v glavo: »Zakaj sem mu branil? Kakšna gospodinja je Korenova!»

Oprl se je na desko in si je moral priznati: »Takrat so mene klicale čebele, da počijem pri njih, in fanta je klicala zemlja, da se pretegne na nji. Kako, da sem preslišal?»

Zasolžilo se mu je oko, stariku: »Nazadnje sem se moral vse drugače bolj ponižati, da sem se ubranil še večje sramote. Saj je že tako imela Ana na balah enega otroka, čez par mesecev bi bila imela kar dva. Mestna krščenca je prišla v hišo, na moj grunt, da je izpodnesla hiši tri vogle. Dekla s kmetije bi jih ne bila. In kako bi jih bila oprla Korenova, sama z grunta!»

Skrbno je skrtil razdrti panj poln moljev in si obrisal oči: »Molči, Matic! Sam sem kriv. In po krivici sem ju tedaj ošteval.«

Zlezal je na kašte, prerezal nekaj trt, razrahljal in strnil slamo in podtaknil panja dno.

Upehal se je bil in je, z roko oprt ob špero, stoje počival na kaštah. Samo pet predelov je bilo pokritih. Ni ga mikalo, da bi pogledal, koliko je žita v njih, pšenice, ozimne in jare rži, ječmena in ovsu, saj je vedel, da ne more biti nobenega žita kaj prida. Drugim predelom pa je nekaterim manjkal ves pokrov, nekateri pa so bili vsaj še deloma pokriti, da so bolj brezskrbno gnezdile podgane in miši v njih.

»Včasih pa so bili predeli tako trdo zaprti, da še molj ni mogel do žita, kaj šele miš in podgana.«

Včasih, ko je bil Matic fantin, so s parom vozili žito na dvor, in po štiri mernike pšenice so nosili hlapci v podstrešnje, da so škripale stopnice in da se še danes poznajo na deskah podkvice škornjic. In vsi predeli so bili nabito polni žita, ki so ga hodili kupovat od blizu in daleč. In kašte so se praznile, in spet so škripale stopnice, in kašte so se spet napolnile. In tako je šlo leto za letom leto in dan. Sedaj se pa miši in podgane sprehajajo po preglodanih predelih:

»Pa tega ni Gašper kriv, jaz tudi ne. Hudič je kriv, ki je z železno kačo opasal svet, da laže zapeljuje in pohujšuje ljudi.«

DAMIJAN PEŠAN: MADONA NA FASADI CERKVE SV. FRANČIŠKA V SPODNJI ŠISKI

Potkrkal je s palico po pokrovu. Iz pre mnogih luknjic se je usula drobna črvogledina: »Da me je moglo tako premotiti. Zavoljo teh praznih, črvivih kašt sem mislil, da je Korenova premalo imenitna za Vrečarico. Sedaj mi pa skozi streho in kašte in še dva stropa na posteljo zamaka.«

Jezen je udaril z nogo ob pokrov: »Zavoljo teh razjedjenih kašt!»

Prelomila se je deska in Matic je zgrmel v prazen, zasmeten predel. »Jezus!« je še zakričal, ko je sprevidel, da se ne more ujeti.

Zaškripale so stopnice. Matic je prisluhnil: »Aha. Spet hlapci nosijo po štiri mernike žita v kašte.«

Ane pa, ki je prestrašena zavpila: »Ježeš-marija! Oča!« ni slišal.

Ko sta ga Gašper in Ana vzdigovala iz predela, se je smehljal. Klamalo se mu je, da je kot črv razjedel velikanski kup pšenice in se razvil v velikega molja, ki poskuša srfotati v širni svet. Silno moč je čutil v majhnih čeljustih in je sklenil: »Naravnost na progo poletim, in razjem železno kačo.«

Čez teden dni so ga pokopali.